



Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 69 Decembrie 2012

69. Ausgabe, Dezember 2012

IISUS HRISTOS – LIBERTATEA NOASTRĂ*

„Adevărat, adevărat zic vouă:
Oricine săvârșește păcatul este rob păcatului“
(Ioan 8, 34).

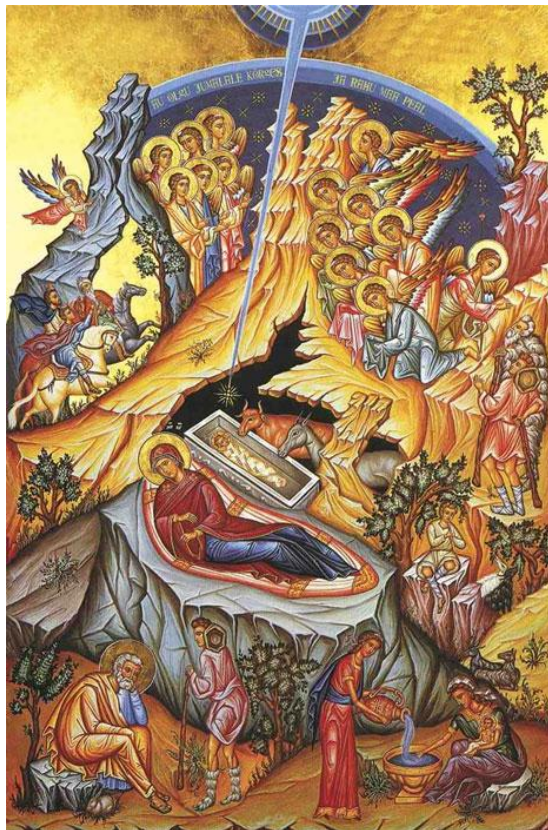
Mulțumim bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem și anul acesta la marea sărbătoare a Nașterii Domnului. Cântările de la Utrenie ne-au introdus în atmosfera Crăciunului încă de la „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului“ (21 nov.) de când în fiecare zi, se cântă așa-numitele „Catavasi ale Crăciunului“: „Hristos se naște, măriți-L / Hristos din ceruri, întâmpinați-L / Hristos pe pământ, înălțați-vă/ Cântați Domnului tot pământul!“... Tot de la „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului“ se cântă și colindele de Crăciun care ne înalță sufletul și ne încălzesc inima de dragostea lui Dumnezeu Cel ce S-a smerit pe Sine și S-a născut trupește acum două mii de ani în Peștera Betleemului, iar duhovnicește Se naște mereu în sufletele curate ale celor care-L primesc prin credință și smerenie. Crăciunul este sărbătoarea curăției și a nevinovăției de care nu se pot bucura cu adevărat decât cei simpli și curați cu inima. Iar aceștia sunt în primul rând copiii.

Copiii, mai mult decât noi cei în vârstă, se bucură de Pruncul Iisus despre care le vorbește mama și pe care-L văd culcat în iesle în icoana Nașterii sau în creșa de Crăciun. În poezia „În seara de Crăciun“, George Coșbuc descrie atmosfera de altă dată când mama vorbea copiilor despre Pruncul Iisus născut în iesle: „Afară ninge liniștit,/Și-n casă arde focul,/Iar noi pe

lângă mama stând/De mult uitarăm jocul./E noapte, patul e făcut;/ Dar cine să se culce./Când mama spune de Iisus/Cu glasul rar și dulce;/ Cum s-a născut Iisus în frig,/În ieslea cea săracă,/Cum boii peste El suflau,/ Căldură ca să-I facă“. Din păcate, această atmosferă de credință din familia de altă dată s-a pierdut în mare parte. Astăzi puține sunt familiile creștine care-și cresc copiii în duhul credinței, în atmosferă de rugăciune și armonie. Și aceasta spre marea nefericire atât a părinților cât și a copiilor care sunt lipsiți de cel mai

mare sprijin în viață adică de credință și de rugăciune. Toți părinții se îngrijesc de reușita copiilor în viață și fac totul pentru binele lor material; rari sunt însă cei care înțeleg că cea mai mare bogăție pe care o pot oferi copiilor lor este credința. Viața unui copil, viața omului valorează atât câtă credință are: cine are credință tare pentru că este crescut de mic în ea, acela are totul, se poate bucura de viață, poate înfrunta cu curaj orice ispită, orice greutate; cine n-are credință sau cine are o credință slabă, mai mult teoretică decât practică, acela nu se poate bucura de viață, va fi mereu nemulțumit și veșnic neîmplinit.

Anul 2013 a fost proclamat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca „Anul omagial al Sfinților Împărați Constantin și Elena” pe care Biserica Ortodoxă îi cinstește ca pe Apostolii Domnului pentru aportul lor deosebit la răspândirea creștinismului prin Edictul de la Milano din anul 313. Prin acest Edict împărătesc, creștinii, persecutați până atunci de Statul roman au primit dreptul de a se manifesta liber; au ieșit din catacombe, și-au înălțat biserici proprii și au desfășurat o intensă activitate



misionară, încreștinând mase întregi de păgâni. Curând, sub împăratul Teodosie cel Mare, creștinismul va deveni religia oficială a Imperiului roman, care cuprindea practic toată lumea cunoscută la acea vreme. Sfânta Împărăteasă Elena, împreună cu fiul ei, Împăratul Constantin, au construit ei înșiși mai multe biserici, între care cele mai vestite sunt biserica Învierii din Ierusalim și biserica Nașterii Domnului din Betleem, existente până astăzi. Tot Împărăteasa Elena a poruncit să se facă săpături pe locul unde a fost răstignit Domnul pentru a se descoperi lemnul Sfintei Cruci. Acesta a fost într'adevăr găsit și așezat spre închinare în biserica Sf. Învieri.

Cu toate că până la Constantin cel Mare, creștinii erau privați de libertatea exterioară și prizoniți pentru Hristos, totuși ei se bucurau de libertatea interioară. În vremea persecuțiilor, cei care primeau botezul erau conștienți că pentru credința lor în Hristos puteau fi condamnați la moarte în tot momentul. Și totuși mulți cereau botezul, înfruntând prin aceasta moartea. Credința primilor creștini era cu adevărat mare tocmai pentru că pentru credință erau în stare să moară. Ei trăiau intens credința, erau trup și suflet legați de Biserică, se împărțeau toți la fiecare Sfântă Liturghie, de la care nimeni nici nu-și putea măcar imagina că ar putea să lipsească. Și mai cu seamă, trăiau în dragoste. „*Priviți-i cât de mult se iubesc, să devenim și noi creștini!*”, ziceau păgânii despre ei, după cum mărturisește Tertulian, un mare scriitor bisericesc din secolul al III-lea.

După libertatea dată de Sfântul Constantin, lucrurile s-au schimbat însă radical. Primirea botezului creștin nu mai reprezenta nici un risc. Dimpotrivă prin botez se asigura o poziție socială mai bună întrucât creștinismul era religia oficială a statului. Așa se face că păgânii au început să se încreștineze în masă, fără pregătirea temeinică a botezului cum era cazul înainte, când catehumenii făceau până la trei ani școală catehetică înainte de botez. Oamenii deveneau creștini, dar fără convingere profundă, ci mai mult de formă. Astfel viața creștină va decada treptat încât de acum înainte vom întâlni tot mai mulți creștini doar cu numele, nu și cu viața și cu faptele. Decadența vieții creștine va genera totuși o reacție pozitivă și anume o adevărată explozie a monahismului. Mulți creștini nemulțumiți de viața bisericească din parohiile de la orașe și sate au luat drumul pustiei și au devenit monahi. Se știe că numai în jurul Sf. Antonie cel Mare (+ 356) în Egipt s-au adunat peste 20.000 de călugări. Monahismul a devenit astfel o mare forță duhovnicească pentru Biserică. Monahii sunt creștinii care încearcă să trăiască maximalismul evanghelic fără nici un compromis, adică să trăiască întru totul după voia Domnului. Ei se retrag din lume nu pentru că urăsc lumea, ci pentru că să poată ajuta mai bine pe oameni prin rugăciunea lor neîncetată. Fiind oameni dedicați cu totul rugăciunii, monahii au alcătuit toate slujbele și rugăciunile pe care le avem până astăzi în Biserică. De aceea credincioșii dintotdeauna au alergat spre mănăstiri pentru a se întâlni cu acești oameni

îmbunătățiți care se roagă pentru ei și le dau sfaturi duhovnicești în încercările și ispitele vieții.

X X

Descriind în câteva cuvinte viața creștină de după Edictul de libertate al Sf. Constantin din anul 313, cred că ați putut remarca ușor că unele trăsături ale ei se reîntâlnesc și în zilele noastre. Astăzi cei mai mulți copii sunt aduși la botez doar din tradiție, fără ca după aceea părinții și nașii să se îngrijească de creșterea lor în credință, în primul rând prin exemplul vieții lor. Și aceasta pentru că cei mai mulți părinți nu sunt ei înșiși angajați în credință, nu se roagă acasă, nu postesc, nu merg regulat la biserică, nu se spovedesc și nu se împărțesc cu Sf. Taine. Iar copiii, fiind icoana părinților, vor imita întru totul pe părinți. De aceea societatea în care trăim se secularizează tot mai mult, se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Și aceasta spre nefericirea noastră a tuturor. Pentru că nu putem fi fericiți fără Dumnezeu, nu ne putem împlini în viață fără ajutorul lui Hristos. Dacă în vechime și, mai târziu, pe vremea dictaturii comuniste, creștinii erau privați de libertatea de a se manifesta, astăzi, cu toate că suntem liberi, trăim o persecuție mult mai subtilă, dar cu atât mai gravă, aceea a libertății greșit înțeleasă și rău trăită, o libertate care ne transformă foarte ușor în sclavi sau robi ai păcatului. „*Adevărat, adevărat zic vouă: Oricine săvârșește păcatul este rob păcatului*” (Ioan 8, 34). Este adevărat că păcatele, mai cu seamă cele care privesc trupul: mâncarea și băutura peste măsură, desfrâul sub nenumăratele lui forme... aduc omului la început o dulceață care însă nu durează mult. Curând, dulceața păcatului se transformă în suferință. Iar suferința durează și ne roade până când nu ne ușurăm conștiința prin spovedanie. Așadar păcatul este împreunat întotdeauna cu suferința. Și aceasta pentru că orice păcat este nefiresc, distruge încetul cu încetul firea, ființa noastră creată după chipul lui Dumnezeu. Desigur că păcatul există de când este lumea; el este o realitate dureroasă generală. Tocmai de aceea Dumnezeu S-a făcut om ca să izbăvească lumea de păcat și să dea oamenilor adevărata libertate care nu există decât în Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. Dar dacă întotdeauna oamenii au avut conștiința păcatului și s-au rugat lui Dumnezeu pentru iertare, astăzi se pare că cei mai mulți oameni nu mai au conștiința păcatului. Pentru că societatea în care trăim l-a izgonit cu totul pe Dumnezeu, iar bieții oameni nu mai au nici un reper moral, sunt cu totul dezorientați. Și pentru că trăiesc în păcat, uneori chiar fără să conștientizeze cât de grav este să păcătuiești, suferă atât de mult. Numai cei care se țin de Biserică mai pot fi salvați. Căci Biserica ne primește cu toate rănilor păcatelor, cu toate suferințele pe care le avem și ni le vindecă dacă ascultăm de sfatul duhovnicului și încercăm să ne schimbăm viața. În Biserică ne simțim cel mai bine, ne simțim ocrotiți și mângâiați pentru că Biserica este Casa lui Dumnezeu, Care ne iubește pe toți fără măsură, indiferent cât de păcătoși suntem. Pentru că „*Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu*” (Iezechiel 33, 11). Dumnezeu

nu are de pierdut pe nimeni; El nu pedepsește pe nimeni, ci ne așteaptă până la moarte să ne întoarcem de pe căile noastre rătăcite ca să ne ușureze și să ne mângâie. „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni*” (Matei 11, 28), zice Domnul. Suferințele noastre nu sunt de la Dumnezeu, ci sunt, așa cum am spus, consecințele firești ale păcatelor. Dar Dumnezeu îngăduie suferința pentru ca prin suferință să ne întoarcem la El și să ne mântuim.

X X

După cum știți, la începutul anului acesta, Sfântul Sinod al Bisericii noastre ne-a chemat pe toți, preoți și credincioși, să redescoperim importanța Tainei Sf. Maslu pentru vindecarea noastră de bolile sufletești și trupești și totodată să ne îngrijim de semenii noștri bolnavi sau în lipsă. În majoritatea parohiilor noastre se săvârșește, cel puțin o dată pe lună, Taina Sf. Maslu și peste tot, la îndemnul Preacucernicilor Părinți, credincioșii sunt tot mai sensibili la nevoile semenilor lor de aici și, mai ales, la nevoile celor din Țară: rude, prieteni, cunoștințe. În toate parohiile se fac adeseori colecte de bani sau de alte bunuri și se trimit în Țară unde este atâta sărăcie și suferință. Știți cu toții cum se bucură oamenii de cel mai mic dar. Iar bucuria lor ne-o întoarce Dumnezeu și nouă. Mântuitorul a zis: „*mai fericit este a da decât a primi*” (Faptele Ap. 20, 35). Într’adevăr mare bucurie trăim atunci când ajutăm pe oameni din toată inima. Să nu credem că dăruind vom săraci. Dimpotrivă „*dăruind vom dobândi*”; nu sărăcim, ci ne îmbogățim, căci Dumnezeu ne răsplătește însutit cum nici nu ne putem imagina. O vorbă înțeleaptă zice: „*cine dă celui sărac pe Dumnezeu împrumut*”, iar Dumnezeu nu rămâne niciodată dator.

Se cuvine ca la încheierea anului să mulțumim tuturor celor care au răspuns la solicitările Preacucernicilor Preoți în diferitele acțiuni desfășurate în parohii. Ne bucurăm că prin eforturi deosebit de mari, credincioșii din Mannheim au terminat construcția bisericii, iar cei din Berlin au ajuns la ridicarea acoperișului noii biserici. Credincioșii din Stuttgart au terminat pictura în frescă a bisericii, iar în 6 mai 2012 s-au bucurat de transmisia în direct pe postul de televiziune ZDF a Sf. Liturghii.

Ne bucurăm că în mai multe parohii se fac eforturi pentru cumpărarea sau construcția unei biserici. Obiectivul prioritar pentru toate parohiile și în primul rând pentru cele din München este acum achitarea terenului pe care se va construi mănăstirea și centrul social-cultural din München pentru care se ostenește cu multă dragoste și râvnă Preasfințitul Sofian Brașoveanul. Vă pun tuturor la inimă să ajutați fiecare după putere la împlinirea acestei sfinte dorințe.

Cu nădejdea că veți pune la inimă aceste gânduri izvorâte din inimă, Vă binecuvântează pe toți în numele Domnului Iisus, născut la Betleem și Vă urez: Sărbători fericite și La mulți ani!

Al vostru de tot binele doritor și rugător fierbinte către Domnul,

† SERAFIM, Arhiepiscop și Mitropolit (Pastorală de Crăciun 2012)

SĂ NU UITĂM COLINDUL SFÂNT ȘI BUN!

Pr. Emanuel NUȚU

Ne apropiem cu multă emoție de sărbătoarea Nașterii Domnului, o sărbătoare a bucuriei, a speranței, a familiei dar în același timp și a multor tradiții. La români, Nașterea Domnului a fost peste veacuri mărturisită prin colinde, căci nu se poate concepe la noi sărbătoarea Nașterii fără colinde. Ele sunt o parte integrantă a spiritualității ortodoxe românești, dar și a folclorului nostru, vechi ca și poporul.



Pe cei mari, colindele îi trimit în minunatul timp al copilăriei, ne aduc în minte imaginea frumoasă a locurilor natale împodobite de zăpadă, a creștinilor cu chipuri senine, care ascultau colinda noastră și ne răsplăteau cu nuci, colăcei, mere sau cu câte un bănuț, a copiilor care cu multă stăruință se pregăteau de umblat din casă în casă pentru a colinda, a preotului care cu icoana în mână intra în casele oamenilor și vestea Nașterea lui Hristos. Era un timp de poveste, un timp al emoțiilor profunde și sincere trăite de copii cu suflete curate. Pentru cei care au simțit acestea, trăirea este aceeași și astăzi, pentru că prin colinde, parcă reînvie în noi sufletul de copil, parcă simțim bucuria sinceră și nu prefăcută, prin colinde se pogoară în suflet fiorul sacru al păcii, al bucuriei, al fraternității umane și al paternității divine.

Pentru cei mici din zilele noastre vedem că s-au schimbat multe, aceste tradiții fiind tot mai puțin respectate sau trăite, iar foarte mulți dintre ei nu mai știu sensul adevărat al Crăciunului. De aceea, oriunde ne-am afla, trebuie să dăruim celor mici bucuria de a fi colindători sau vestitori ai mesajului creștin: *Astăzi s-a născut/ Cel fără-nceput/cum au spus proorocii*. De ce este acest lucru folositor? Pentru că din colindele noastre, care sunt creații populare inspirate din Sfânta Scriptură, avem multe de învățat, iar mai cu seamă acum, în timpurile acestea pe care le trăim, trebuie să învățăm că, de fapt, Crăciunul înseamnă Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care coboară smerit și se naște ca „Fiul al Omului” (Matei 16, 13) într-un staul umil, din Betleem, pentru ca noi să ne înălțăm la „nașterea cea

de sus” (Ioan 3, 3), ca „fii ai lui Dumnezeu”, ai Împărăției cerurilor.

Colindul cântat în cor este văzut ca una din cele mai frumoase ofrande pe care le oferim de sărbători lui Dumnezeu și celor dragi; este propovăduire al adevărului divin, anume că Fiul lui Dumnezeu se face om pentru mântuirea noastră; este misiune într-o lume care uită sau cunoaște tot mai puțin sensul Crăciunului, într-o lume care a denaturat frumusețea spirituală a acestei sărbători întinând-o cu grija excesivă față de cele materiale și de propriul trup.

Ne aducem aminte că odinioară, cei trei magi de la răsărit au vestit în Ierusalimul mare Nașterea Domnului prin întrebare (unde s-a născut Hristos?), aducând în sufletele multora speranța mântuirii sau cum îngerii au cântat la Nașterea Domnului și astfel, și noi vestim astăzi prin cântare că Hristos vine *să se nască și să crească, să ne mântuiască*. În colinde cântăm și propovăduim și noi taina lui Dumnezeu Care coboară din ceruri și vine pe pământ, se naște din Fecioară într-o peșteră, pentru că Dumnezeu dorește să sfințească și să mântuiască lumea.

Doar colindând ne transpunem cu toții în Betleem, ne simțim când colindăm în anticamera Nașterii lui Hristos pregătindu-ne să-I aducem fiecare darul nostru împreună cu îngerii, cu păstorii și cu magii. Dar nu numai cu ei, căci colindele sunt cântate în cor cu strămoșii, cu generațiile trecute: *Azi cu strămoșii cânt în cor colindul sfânt și bun...* de ce împreună cu ei? Pentru că ascultând sau cântând colindele noastre străbune și sfinte, duioase și profunde, în centrul cărora este turnat o parte din sufletul părinților și străbunilor noștri ne simțim una cu ei, într-o continuitate sfântă și neîntreruptă ce ne leagă peste veacuri ca neam și credință. Și pentru cercetătorii contemporani, teologi, etnologi și muzicologi colinda este liantul care face legătura între generații, creând acea comunitate pe care o dorește Domnul Hristos, legătură păstrată prin tradiție, obicei și datină.

Importanța colindelor vine și din faptul că ele sunt o prelungire minunată a cântărilor bisericești de la strană în preajma Crăciunului, devenind astfel mod de catehizare. Colindele, fiind o prelungire a cântărilor din biserică, aduc în case aceeași atmosferă de bucurie duhovnicească pe care o găsim în Casa lui Dumnezeu. De aceea, pentru copii este foarte folositor să le învețe, să le cânte și cu ajutorul părinților, a profesorilor de religie sau al preoților să le și înțeleagă.

Colindele, ca mărturisire de credință îmbrăcată în formă populară de melozii anonimi ai poporului, devin peste veacuri ca o oglindă în care se reflectă componența religioasă a sufletului românesc. Ar fi mare păcat să oprim prin indiferență, nepăsare sau comoditate acest curs firesc al colindului spre viitor prin copiii noștri. Colindați cu copiii dumneavoastră și astfel, acest bogat tezaur al culturii creștinești și românești, va rămâne mereu viu.

Să colindăm și să primim colindătorii, pentru că prin primirea lor, fiecare casă sau familie devine în aceste zile un spațiu sacru, în stare să primească pe

tainicul Prunc divin, Care revigorează, binecuvântează și sfințește viața noastră. Prin primirea colindătorilor reparăm greșeala celor de odinioară care nu i-au primit pe dreptul Iosif și pe Fecioara Maria și nu le-au oferit un loc cald și luminos unde să se nască Fiul lui Dumnezeu.

Colindele ni-L înfățișează pe Dumnezeu care ne caută și ne cere să-L primim. Colinda este o călătorie, o procesiune: „Noi umblăm și colindăm” în cer sau în cerul coborât pe pământ: „coborât, a coborât”. Ea pune în legătură cerul și pământul. Colindătorii merg din casă în casă, vin spre noi și ne întreabă dacă îi primim: *Primiți colinda?* Această întrebare înseamnă de fapt: Primiți taina iubirii lui Dumnezeu pentru voi? Primiți pe Dumnezeu în voi?

Să colindăm pentru că acest colind străbun este sfânt și bun. Colindul de Crăciun este sfânt, pentru că sfântă este taina minunată pe care o vestește, și anume taina mântuirii lumii și este bun, pentru că ne aduce în suflet mult bine: iubire și pace, speranță și bucurie; este bun și pentru că ne îndeamnă să fim buni, să fim milostivi, să iubim pe Dumnezeu și pe semenii noștri. De aceea, colindul ne cheamă zicând: *“Acum te las, fii sănătos și vesel de Crăciun/Dar nu uita când ești voios, române (creștine), să fii bun!”*

Noi chiar dacă suntem mai departe de locul natal plin de obiceiuri frumoase de Crăciun, putem să simțim bucuria lor și aici, dacă în seara sfântă, după rugăciune, vom colinda pe cei dragi, pe cei singuri, pe vecinii și cunoscuții noștri, astfel încât Pruncul Iisus ne va uni pe toți în același gând de bucurie. Să nu uităm Colindul!

O , ce veste minunată!

În Betleem ni s-arată

Astăzi s-a născut

Cel fără de-nceput

Cum au zis prorocii

Că la Betleem , Maria

Săvârșind călătoria,

Într-un mic sălaș,

Lângă-acel oraș,

A născut pe Mesia

Pre Fiul în al Său nume,

Tatăl L-a trimis în lume,

Să se nască

Și să crească,

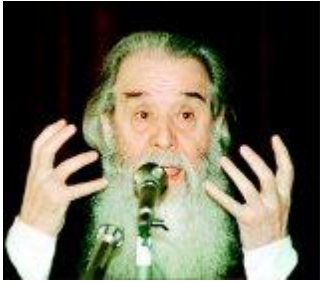
Să ne mântuiască



PĂRINTELE CONSTANTIN GALERIU - PREDICATORUL DE FOC

Cristian CURTE

Copilul lui Dumnezeu



Părintele Galeriu era când eruditul profesor universitar, când preotul sfânt, mustind de har, când, pur și simplu, bătrânelul cel bun ca pâinea caldă. Și mai era ceva. Părintele Galeriu nu era niciodată singur.

Întotdeauna venea însoțit. Nu la oameni mă refer, ci la o iradiere tainică, învăluitoare și caldă, care se revărsa din anteriorul negru, de pânză simplă, din ochii adânci, adumbriți de sprâncenele stufoase, din trupul scurt și noduros, de țaran moldovean, din barba patriarhală, din gesturile largi, din toate și din nimic. Prezența aceasta discretă, mai mult decât cunoștințele sale teologice uimitoare, mai mult decât mintea sa ascuțită, care-ți răspundea pe loc la cea mai chinuitoare problemă a vieții, prezența aceasta a fost taina vieții lui. Pe ea au căutat-o milioanele de oameni care s-au prăbușit oboșiți sub epitrahilul său pentru a învia în câteva clipe, redescoperindu-se mai altfel, mai altcumva. Pentru că părintele avea un dar mare, incomensurabil. Acela de a găsi în orice preocupare a noastră, oricât de mărunță - un țel, în orice icnet - o rugăciune, și în orice om - un copil al lui Dumnezeu. Odată ajuns în fața lui erai salvat, câștigat definitiv pentru Dumnezeu.

Copilăria din tinda raiului

E o seară de iarnă, așa cum și astăzi mai sunt în satele noastre... Ani mai târziu, la bătrânețe, va povesti cum mama adăsta cu ei în nopțile de iarnă, călăuzindu-i în lumea poveștilor, și cum călugări pelerini, veniți de la mănăstirile nemțene, poposeau uneori în casă, istorisindu-le isprăvile grozave, pline de minuni, ale sihaștrilor de odinioară. Trebuie că aceste două lumi, cea fantastică și cea sfântă, s-au îngânat în mintea sa de copil. Părintele însuși spunea - „*am prins și eu ceva îndemânare și tâlc de la mama*”. Muiat în credință și în tradiția neamului, sufletul său s-a alcătuit din același aluat cu al strămoșilor săi. În acei ani, micul Constantin l-a cunoscut pe Dumnezeu. Domnul răzeșilor, „drag și bun”, care vine să colinde cu Moș Crăciun satele moldovenești, răsând de năzbâtiile copiilor, căinându-i pe sărmani și fulgerând pedepse pentru boierii nemilostivi. Icoana aceasta a dumnezeirii îi va fi covârșit sufletul și-i va fi călăuzit primele rugăciuni. Când a sosit vremea să fie dat la școală în ciclul gimnazial, micul Constantin a vrut să meargă la seminar. Dorea să ajungă preot. E greu să pătrundem acum în subțirimea de gând care l-a călăuzit de mic copil pe această cale anevoioasă. Dar știm cu certitudine că în inima lui se aprinsese un foc. Părintele Galeriu spunea că Dumnezeu i-a încălzit „odrasla harică” încă din acei ani. Timpul va dovedi că

flacăra aprinsă în copilărie s-a transformat la maturitate într-un rug.

La facultate, a avut parte de câteva întâlniri providențiale, care i-au cristalizat experiența din timpul seminarului. A studiat cu mitropolitul martir Irineu Mihălcescu (înlăturat din scaun și apoi ucis de comuniști), cu Theodor M. Popescu (închis și apoi ucis de același regim) sau cu Nichifor Crainic (și el deținut politic, cu care avea să-și dea lucrarea de licență).

La biserica Sfântul Vasile, din Ploiești acolo unde slujea, duminica după-amiaza se țineau întâlnirile Oastei Domnului. Părintele era sufletul lor. Eu însă, trecând peste dispozițiile autorităților, țineam această cateheză duminica după-amiaza, când participa foarte multă lume. Și atunci, în 1952, la 15 august, am fost ridicat și, după două luni de ședere în penitenciar, am fost dus la Canal, la Valea Neagră”.

Un pachet cu mâncare

E dimineața devreme. Preoteasa Argentina se trezește pentru a avea grijă de cei patru copii. Părintele Galeriu fusese închis în urmă cu câteva zile. E speriată și tristă, căci nu are nici o sursă de venit. Și-ar lua un serviciu, dar e greu de crezut că, având un soț deținut politic, își va găsi ceva de lucru. Deschide ușa pentru a dereteca în fața locuinței în care stau cu chirie și vede mirată un pachet. De mărime potrivită, legat cu sfoară, stă așezat frumos în fața ușii. Preoteasa îl aduce în casă și-l deschide cu grijă. O fi oare un alt truc al Securității? Nu. Înăuntru e o pâine și ceva de mâncare. Din acea zi și până când părintele s-a întors de la închisoare, acel pachet s-a aflat în fiecare zi, dis-de-dimineață, în fața intrării.

Departate de toate acestea, părintele trudea în lagărul de la Valea Neagră, o colonie de muncă forțată, al cărei unic scop era acela de a zdrobi trupurile și sufletele celor care nu consimțiseră la marșul spre viitorul „de aur” al comunismului. Nu era singurul preot închis.

Tuturor celor care o contestau, societatea multilateral dezvoltată le pregătise un mormânt anonim. Norma de lucru pentru un deținut era uriașă. Trebuia să sape într-o zi cât doi oameni zdraveni. Asta, cu o apă fiartă botezată ciorbă și cu un colț de pâine. Nu-ți făceai norma, nu primeai nici de mâncare. Moarte sigură!

Părintele Galeriu nu s-a descurajat. Era în mâinile lui Dumnezeu. Slujea Sfânta Liturghie în gând. Cu fiecare lovitură de sapă, spunea și un „Doamne miluiește!”. Iar harul lucra. Ajunsesse să-și sape norma zilnică în jumătate de zi, iar în timpul rămas, lucra pentru alții.

Când iubirea zidește o casă

„Era chiar de ziua prăznuirii Sfântului Dumitru. Ieșisem puțin la biserică, lăsând copiii acasă. Când m-am întors, ei erau în bucătărioară și se învârteau mirați în jurul unui străin îmbrăcat în haine ponosite. Era slab ca un țâr și cu o barbă mare, încâlcită. Am crezut că era un cerșetor. Abia când s-a întors către mine i-am recunoscut ochii arzători. Ochii nu i se schimbaseră deloc, dar copiii nu l-au mai

recunoscut... Era numai piele și os, îmbrăcat mai rău decât un cerșetor. Și era și bolnav”.

Când credincioșii săi au aflat că părintele fusese eliberat, au început să se scurgă către biserică. Erau așa de bucuroși că scăpase cu viață, încât s-au hotărât să-i ridice o casă. Au pus umărul și în câteva luni i-au zidit-o. Au făcut-o chiar în curtea bisericii, să-l știe apărat de cruce și altar. Părintele și-a continuat slujirea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu îi era teamă. Se mistuia lăuntric pentru o singură țintă - să propovăduiască oamenilor Evanghelia.

Treptat, vocea sa a răzbit din urbea prahoveană și s-a făcut auzită și în capitală. A devenit doctor în teologie, apoi conducătorul spiritual al viitorilor preoți și, în cele din urmă, dascăl universitar. De la parohia din Ploiești s-a mutat, din 1975, la cea de pe strada Sfântul Silvestru, biserică de care își va lega numele definitiv. Aici se vor petrece câteva dintre întâlnirile care vor aduce sau înrădăcina pe calea bisericii unele dintre marile personalități ale culturii române de secol XX. Pentru ei, Părintele Galeriu era în acei ani o gură de aer proaspăt în peisajul unei biserici ce părea îngenucheată. Era teologul racordat atât la teologia și știința contemporană, cât și la învățătura Sfinților Părinți. Figura sa, de duhovnic cu aură monahală și de savant erudit, avea să câștige pentru Hristos suflete care nu ar fi putut să fie prinse de nici un alt „năvod” al Duhului.

„Vom muri și vom fi liberi!”

Pe tinerii care muriseră în decembrie 1989, el îi vedea martiri. Moartea lor, moarte pe care o aleseseră pentru a fi liberi, era aidoma celei a Mântuitorului - fără pată, purtând în pânțelele ei o înviere. În zorii zilei de 22 decembrie, părintele a purces spre Piața Universității. Era însoțit de nepotul său, Cristian. Nu dorea să protesteze, nu o făcuse întreaga viață. Îl mâna acolo dragostea de rugăciune pentru sufletele celor uciși. Petele de sânge luceau stins pe asfaltul negru, mărturie a unei nopți care se sfârșise prin jertfă. „Bunicul era frământat. Îngenuchea și se ruga în fiecare loc în care fuseseră uciși revoluționari. Se ruga cu lacrimi. De fiecare dată, plângea pentru sufletele lor. Când s-a întors acasă i-a spus bunicii că suntem datori față de acești oameni. Datori să ne jertfim și noi mai mult”. Părintele Galeriu a devenit omniprezent. Ținea cursuri de teologie la trei facultăți, era invitat la simpozioane ale oamenilor de cultură sau ale cercetătorilor din varii domenii, dădea interviuri la radio, televiziune sau ziare și, în plus, își vedea conștiincios de slujirea la parohia Sfântul Silvestru.

Așa a viețuit până în ultima clipă, timp de mai bine de un deceniu. Nu s-a cruțat deloc, nu și-a îngăduit nici un răgaz. „Când treceam la culcare, vedeam lumina aprinsă în camera sa. Intram și îl sfătuiam să se odihnească. Îmi spunea că nu poate, că trebuie să citească, pentru că oamenii așteaptă de la el cuvânt, un cuvânt de astăzi, și-l accentua întotdeauna pe «astăzi». Îi spuneam că e deja o enciclopedie și-mi răspundea, zâmbind, că nu-i destul. Îi replicam că o să-

și dea sufletul într-o bună zi de atâta osteneală, iar oamenii vor zice doar - «Dumnezeu să-l odihnească!»! Mă privea și spunea - «De vor zice din inimă, va fi de ajuns pentru mine»”, spune soția sa.

Pentru părintele, singurele clipe de răgaz erau între două conferințe sau slujbe. Atunci, în mașină sau în tren, s-ar fi putut opri din iureșul zilnic, dar și acolo avea grijă să ia cu el un tânăr care-L căuta pe Domnul sau un intelectual care era frământat de o întrebare fundamentală. Se risipea fără teamă și fără cruțare. Cristian Galeriu își amintește că, adeseori „înainte de a intra într-o conferință era complet epuizat. Acumula atâta oboseală încât observam că ne urmărește cu mare greutate atunci când discutam cu el. Dar, când începea să vorbească, se petrecea cu el un lucru aproape miraculos. Deodată se înviora, ridicându-se de cele mai multe ori în picioare, și vorbea de parcă era dimineața, după un somn bun. La final, întotdeauna, indiferent dacă era frig sau cald în sală, cămașa sa era udă. Întotdeauna. Când îl întrebam cum se simte îmi spunea că abia atunci când vorbește se odihnește cu adevărat”. Și întâmplări de felul acesta, care vedeau o revărsare năpraznică de har și se constituiau în semne ale sfințeniei, s-au înmulțit în ultimii ani de viață. Sfârșitul lui a venit năpraznic și neașteptat. Îl înveșnicisem cu toții la altarul bisericii Sfântul Silvestru...

Și totuși, în cele din urmă și cu totul neașteptat, a murit. Un accident cerebral l-a prăbușit. Și-a revenit cu greu. Din altar, vocea i se auzea ca niciodată, stinsă, plâpândă, parcă de pe cealaltă parte a lumii. A mai trăit așa aproape un an. Apoi i-a fost din nou rău. Era în anul 2003, chiar în postul Adormirii Maicii Domnului, pe care o prețuia nespus. În zilele acelea a avut un vis. Se făcea că este într-o grădină superbă și acolo a întâlnit-o pe Prea Curată. Ea i-a spus doar atât - „Ești binevenit!”. Vestea aceasta, că este așteptat în împărățiile luminii, l-a bucurat și l-a întărit. Într-o dimineață, s-a trezit mai vioi decât de obicei. S-a uitat la soția sa și i-a spus: „Ce chip luminos ai!”. Au fost ultimele cuvinte pe care i le-a adresat. A intrat apoi în comă și s-a stins două zile mai târziu, pe 10 august. La înmormântarea lui au venit mii de oameni, de la președinți de stat și până la țișanii umili care veneau să-i ceară binecuvântare. Înainte de a fi așezat în mormânt, deși era senin, soarele s-a înconjurat de un cerc straniu, ca un curcubeu, vestind plecarea din lumea aceasta a unui uriaș al Duhului. De atunci, spun ucenicii, în pofida secetei, florile de pe mormântul său nu s-au veștejit niciodată.

„Părintele Galeriu, când vorbește, te conectează la Dumnezeu. În comparație cu el, ceilalți preoți nu predică, silabisesc... Eram odată cu niște tineri, nu mai știu despre ce le vorbeam, și unul sare și îmi zice admirativ: «Domnule Țuțea, vorbiți de parcă ați fi Părintele Galeriu!». Eu, care înclin să mă cred genial, eram gata să mă supăr... Pe urmă, gândindu-mă mai bine, m-am simțit onorat!” (Petre ȚUȚEA)

„După ce am auzit prima predică a Părintelui, m-am dus în continuare și în celelalte duminici, așa

cum se duce însetatul la izvor. Există ființe alese care-și lasă amprenta în cei cu care se întâlnesc. În mine, Părintele Galeriu și-a lăsat amprenta. Pentru totdeauna.” (Mihai ȘORA)

„Pe lângă preot și profesor, Părintele Galeriu a fost un om de rară și aleasă omenie. A fost un om între oameni. Generos până la jertfă, altruist până la iertarea și iubirea vrăjmașilor, răbdător până la uitarea de sine, înțelept și echilibrat în toate, Părintele Galeriu a fost și a rămas un adevărat «Părinte» și «duhovnic», dăluind în sufletele studenților și ale enoriașilor săi adevărate caractere creștine... Nu știm dacă se va mai naște sau repeta curând un asemenea om și preot ca Părintele Galeriu, căci, în persoana sa, Dumnezeu a așezat din plin daruri și virtuți pe care le-a cultivat cu grijă și stăruință. A fost un simbol al Bisericii Ortodoxe Române.”

(Virgil CÂNDEA)

<http://www.formula-as.ro/2012/1040/spiritualitate-39/mari-duhovnici-parintele-constantin-galeriu-predicatorul-de-foc-15660>;
Nr. 1040, 12.10.2012 - 18.10.2012

DESPRE PUTEREA RUGĂCIUNII*

Părintele Iustin MIRON, Mănăstirea Oașa



Rugăciunea te face alt om. Chiar se spune despre ea că e oglinda vieții. Atunci când te rogi, vezi cine ești. În rugăciune, încerci să privești la Dumnezeu și te vezi pe tine. Prima dată te întâlnești cu tine,

după aceea cu Dumnezeu. Iar cu Dumnezeu te întâlnești în tine, nu în afara ta. Oamenii stau atâta vreme în fața oglinzii, sunt așa de preocupați de înfățișarea lor, se străduiesc să arate bine. Hai să stăm și cu sufletul în fața oglinzii, să vedem cum ne-am trezit dimineața, cum arătam, poate ne e sufletul cam boțit și ar trebui să îl aranjăm și pe el, să ne aranjăm caracterul, voința, să ne facem frumoși la suflet, pentru ziua care începe. Să plec frumos la drum dimineața! Îți rezolvi ziua, rezolvându-ți starea. Iar ziua depinde de rugăciunea ta. Dacă rugăciunea ta nu-i bună dimineața, și-i fușerită, și ziua o să-ți fie la fel. Dacă vrei să rezolvi o zi înainte să înceapă, rezolvă rugăciunea, rezolvă-te pe tine prin ea. Pune-ți sufletul în fața oglinzii. Ca să vă dau un exemplu, la noi în mănăstire, slujba începe dimineața la trei. Terminăm pe la opt. Începem ziua cu cinci ore de rugăciune. Și mai sunt părinți care se trezesc și la 12, ca să-și facă pravila personală. Dar nu ai nevoie de timp de odihnă. Te refaci și te odihnești rugându-te. **Rugăciunea noastră e respirația noastră.** Îl respirăm tot timpul pe Dumnezeu. Rugăciunea a fost și la poporul nostru lege. Prin două lucruri am mers înainte și am rămas în istorie: prin rugăciune și post. Astea sunt cele două aripi cu care s-a înălțat poporul nostru la cer.

Când postim mai mult, trebuie să ne și rugăm mai mult, altfel se creează un dezechilibru. În post, și încercările sunt mai mari. Spun părinții că în post diavolul iese la luptă cu cei credincioși, în frunte cu generalii, cu toate forțele pe care le are. Dacă nu postești, dacă nu te rogi mai mult, te vei întâlni cu armata puternică a lui Satan. Mulți oameni văd că au mai multe ispite și încercări în post.

Cea mai puternică rugăciune e aceea în care ești tu mai prezent. Dar dacă e să alegem, *rugăciunea de la biserică este mai importantă.* În biserică, în mod obligatoriu, e prezent Dumnezeu cu toți sfinții și cu toate puterile cerești. Dar și prezența mea la biserică este obligatorie. Mersul duminica la biserică nu-i facultativ. Noi facem prea multă democrație în biserică. Democratizăm și biserica, și familia. Nu-i corect. Biserica e teocratică, nu democratică. Acolo avem porunci. Cum spunea și părintele Arsenie Boca: „Noi avem de multe ori mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuție”.

Și rugăciunea e blândă. Rugăciunea trebuie să fie o mângâiere foarte-foarte subtilă a celorlalți. Cum zice Dumnezeu prin prorocul Isaia: „*Mângâiați, mângâiați, pe poporul meu.* Când am citit prima oară Biblia, n-am înțeles: cum adică să mângâiem poporul? Apoi am găsit o tâlcuire la sfinții părinți, care spunea că prin mângâiat, Dumnezeu înțelege și ne cere rugăciunea. Prin rugăciune, când te rogi pentru cineva, îl mângâi. Cum am mai spus, noi, la Oașa, ne rugăm noaptea. Începem slujba la trei. Este un sentiment extraordinar ca atunci când aproape toată lumea doarme, tu să te duci să-i mângâi cu rugăciunea, pe toți. Rămâi acolo în vârful muntelui, în biserică, dar totodată te duci și-l mângâi pe fiecare, cu rugăciunea ta. Și poate că unii dintre ei chiar simt, se trezesc mângâiați și nu știu de cine. E minunat să mergi așa și să mângâi, fără să știe celălalt. Prin rugăciunea din biserică pleacă harul, pleacă Duhul Sfânt, e ca un izvor de putere. Țâșnește harul și se duce în lume. Dumnezeu nu vrea să meargă fără noi să sfințească lumea, ci numai prin noi, și atunci pleci și tu cu el, peste tot. Noi, la biserică, ne rugăm pentru pacea lumii, ne rugăm pentru toți credincioșii, îi însoțești pe toți cei care călătoresc, te duci pe la toți cei care sunt bolnavi, acoperi toată existența lumii prin harul care vine din biserică. Te duci cu el! Este extraordinar! Dacă am simți efectiv ce se întâmplă acolo, n-am mai putea pleca din biserică. Așa cum am pățit cu mulți tineri care vin în tabere studențești la noi și nu mai vor să plece. Nici acasă, nici la școală, nici nicăieri. Pur și simplu nu mai vor să plece din mănăstire, dintre rugăciuni. Vor să plece cu harul, să meargă în lume cu el, să ducă pacea și bucuria la toți. Vă dați seama? Faci lucrul lui Dumnezeu și devii ca Dumnezeu. Dumnezeu nu vrea fără tine, nu vrea pământul fără tine, trebuie să-L însoțești peste tot.

Dintre toate virtuțile, rugăciunea îmulțește cel mai mult iubirea. Așa cum faci când te întâlnești cu un prieten drag sau cu cineva mult iubit, căruia abia aștepti să-i spui totul, totul, ca să te simți după aceea

eliberat, așa să faci și când mergi să te întâlnești cu Dumnezeu. Să spui rugăciunea cu dragoste. Dumnezeu ne iubește cel mai mult. Să avem o relație de iubire în rugăciune, să ne apropiem de Dumnezeu ca de un prieten drag. Și mai presus de toate, să nu avem o relație interesată cu El. Interesul distruge o relație. Între oameni, dacă există interes, ei nu pot construi o relație adevărată. Iar dacă între oameni nu se poate cu interes, nici cu Dumnezeu nu se poate. Alege-l pe Dumnezeu, nu interesul. Vedeți câte fețe ale rugăciunii există? Câte consecințe benefice pentru noi? Mai poți să nu te rogi? Toate acestea le-au trăit și stramoșii noștri, de asta s-au lipit de Dumnezeu. Au înțeles că rugăciunea îți deschide cerul. Prin rugăciune privești în cer. Este extraordinar să privești în cer mereu.

Rugăciunea este o naștere continuă. O înălțare continuă. O iluminare continuă. Asta e adevărata schimbare de care avem nevoie, evenimentul pe care îl așteptăm. Asta-i noul care ne adaugă zi de zi, care ne face să creștem. De fapt, noul e înnoirea mea. Noul sunt eu, cel înnoit. Eu mâine trebuie să strălucesc mai mult decât azi. Asta e noul care apare, nouă strălucire din viața mea. Întâlnirea cu cerul, întâlnirea cu Dumnezeu. Un eveniment care valorifică toate evenimentele. Care umple de lumină și de valoare toate întâmplările vieții de zi cu zi. Îți reglează toată viața. Cu o condiție: să fii atent la starea ta de rugăciune. Rugăciunea este o stare. O stare pe care poți s-o ai mereu. Chiar și când nu faci rugăciuni poți să fii în stare de rugăciune. O stare pe care trebuie s-o urmărim, s-o atingem. Degeaba spui niște cuvinte, dacă nu atingi starea de grație, unirea, întrepătrunderea cu Dumnezeu.

Rugăciunea nu înseamnă numai să plângi, înseamnă să și zâmbești, să te bucuri. Cum spunea părintele Teofil: „*Dragă, dar Dumnezeu n-are nevoie de tânguitori*”. Când iubești pe cineva, poți să nu zâmbești? Nu poți, pentru că revărsarea asta lăuntrică îți produce zâmbetul, zâmbești fără să vrei. Dacă am relația asta de bucurie cu Dumnezeu, e normal să zâmbesc. Mă trezesc zâmbind către El, mă trezesc îmbrățișându-mă cu El. Răsare bucuria în mine ca soarele.

* Fragment preluat din Formula AS, nr. 101305.04.2012

Ökumenischer Patriarch Bartholomaios I.: „Gewalt bringt uns niemals näher zu Gott“*

Der Ökumenische Patriarch Bartholomaios I. hat das neue König-Abdullah-Dialogzentrum (KAICIID) in Wien als „Zentrum der Hoffnung“ bezeichnet. Er hielt bei der feierlichen Eröffnung des Zentrums am Montagabend eine der Festreden. Die Eröffnung sei ein Statement an die Welt, Probleme mit Eintracht und nicht im Konflikt zu lösen. „*Gewalt bringt uns niemals näher zu Gott, sondern rückt den Menschen vom Göttlichen ab*“, hielt der Patriarch fest. Der Gewalt aufgrund verschiedener religiöser oder kultureller Überzeugungen müsse ein Ende gesetzt

werden. „*Ein Krieg im Namen der Religion ist eine Krieg gegen die Religion*,“ sagte der Patriarch.

Der Ökumenische Patriarch betonte die Bedeutung des Engagements für Religionsfreiheit in aller Welt. Friede entstehe nicht durch das „Herrschen über andere“, sondern durch die Erlaubnis an jeden einzelnen, seinem Gewissen zu folgen. „*Wir sehnen uns nach dem Tag, an dem Hass und Zerstörung dem Respekt für Würde und Einzigartigkeit des Menschen weichen*“. Es gelte den bereits bestehenden Dialog „*von der obersten Ebene der religiösen Amtsträger auf die Kanzel und von dort auf die Straße*“ zu bringen, hielt Bartholomaios I. fest.

An der Festveranstaltung in der Wiener Hofburg zur Eröffnung des neuen Zentrums nahmen mehr als 800 Repräsentanten der Weltreligionen, der Regierungen und Internationaler Organisationen teil. Unter den religiösen Amtsträgern befanden sich u.a. Metropolit Arsenios, Metropolit Chrysostomos von Myra, Metropolit Emmanuel von Frankreich und Erzpriester Dositheos Anagnostopoulos. Metropolit Emmanuel ist im Ökumenischen Patriarchat von Konstantinopel für den Dialog mit dem Islam zuständig und vertritt die orthodoxe Kirche in dem mit neun Vertretern der verschiedenen Weltreligionen besetzten Aufsichtsrat des Abdullah-Zentrums. Der Delegation gehörten auch Herr Lakis Vigkas, Herr Nikolaos Magginas und Herr Symeon Franzelas.

Weiters nahmen an der Eröffnung der Wiener Erzbischof, Kardinal Christoph Schönborn, sowie zahlreiche Vertreter der Ökumene und der Religionsgemeinschaften in Österreich teil. Seitens der politischen Vertreter der Republik Österreich erschien Vizekanzler Dr. Michael Spindelegger, der sich in einem herzlichen Gespräch mit Seiner Allheiligkeit und Metropolit Arsenios über Gegenwart und Zukunft der Orthodoxen Kirche sowie über den ökumenischen und interreligiösen Dialog in Österreich erkundigte. Aus dem Vatikan war Kardinal Jean-Louis Tauran, Präsident des Päpstlichen Rates für den Interreligiösen Dialog, angereist.

UN-Generalsekretär Ban Ki-moon würdigte in seiner Rede die Ziele der neuen Internationalen Organisation zur Stärkung der Menschenrechte und in der „Zusammenarbeit für Gerechtigkeit, Versöhnung und Frieden“. Die „*Vision von Religion als Ermöglicher von Respekt und Versöhnung*“ könne er „voll unterstützen“, betonte Ban Ki-moon.

* Veröffentlicht am [27. November 2012](#) von [Presse](#); www.metropolisvonaustria.at (29.11.2012)



EIN WICHTIGES PHILOSOPHISCHES WERK LUCIAN BLAGAS

Harald DIEHL



Präsentation von „Die luziferische Erkenntnis“ am Rumänischen Kulturinstitut in Wien Samstag, 20. Oktober 2012

Vor Kurzem erschien erstmals eine deutschsprachige Übersetzung eines der wichtigsten philosophischen Werke des großen rumänischen

Denkers im LIT-Verlag, der damit zur Verbreitung der Gedanken Lucian Blagas im deutschen Sprachraum einen entscheidenden Beitrag leistet. Übersetzt wurde „Die luziferische Erkenntnis“ von Dr. Rainer Schubert, dem ehemaligen und langjährigen Kulturattaché an der Österreichischen Botschaft in Bukarest. Dr. Schubert beschäftigt sich schon seit Langem mit der Philosophie Lucian Blagas und war nach seiner diplomatischen Tätigkeit zwei Jahre lang Professor für Philosophie an der Babeş-Bolyai-Universität in Klausenburg/Cluj. Derzeit lehrt Dr. Rainer Schubert als Honorarprofessor für Philosophie an der Philosophisch-Theologischen Hochschule Benedikt XVI. in Heiligenkreuz/Niederösterreich.

Die Präsentation des Buches fand Donnerstag, am 11. Oktober 2012, im Rumänischen Kulturinstitut Wien in Anwesenheit eines zahlreich erschienenen Publikums statt. Lucian Blaga wurde als Denker, Dichter und Diplomat vorgestellt. Nach einleitenden Worten von Dr. Gabriel Kohn im Namen des Kulturinstituts, Mag. Richard Kisling, dem Leiter des LIT-Verlages in Wien, und Mag. Lukas Vosicky, dem Generalsekretär der Österreichisch-Rumänischen Gesellschaft, ergriff Dr. Schubert das Wort und führte durch die genannten drei Themenbereiche.

Im Hinblick darauf, dass Lucian Blaga in den 30er Jahren des vorigen Jahrhunderts vier Jahre lang Presseattaché an der Rumänischen Botschaft in Wien war, konzentrierte sich der Vortrag zunächst auf die diplomatische Tätigkeit des Philosophen in der österreichischen Hauptstadt. Dr. Schubert stützte sich dabei auf sehr authentische Quellen, nämlich die Tagebücher der Frau Lucian Blagas, Cornelia Blaga-Brediceanu, und auf das Buch seiner Tochter, Dorli Blaga, betitelt: „Tatăl meu. Lucian Blaga“.

Blaga war als Diplomat Zeuge einer sehr unruhigen Zeit in Österreich. Er erlebte hier den Bürgerkrieg am 12. Februar 1934, die Ermordung des österreichischen Bundeskanzlers Engelbert Dollfuß, den österreichischen Ständestaat sowie die schleichende Unterwanderung der österreichischen Innenpolitik durch die Nationalsozialisten vor dem Einmarsch Hitlers im März 1938.

Die zweite Sektion des Vortrags widmete sich dann dem Dichter Lucian Blaga, wobei Bezug genommen wurde auf das von Erika Scharf übersetzte

Buch von Mircea Vaida-Voevod „Lucian Blaga. Ein rumänischer Dichter und die deutsche Literatur“. Der Vortragende hob die Bedeutung des Dorfes in der Dichtung Blagas hervor und las auch aus dem berühmten Gedicht „Die Seele des Dorfes“ vor, das folgendermaßen beginnt: „*Ich glaube, die Ewigkeit wurde auf dem Dorf geboren*“.

Ebenso wurde Blagas Selbstbildnis zitiert: „*Lucian Blaga ist stumm wie ein Schwan*“ und es wurde die Rolle des Schweigens nicht nur für seine Dichtung sondern auch für seine Philosophie hervorgehoben, insofern der letzte Grund aller Dinge dem Menschen ein Mysterium ist und auch bleiben wird. Im dritten Teil seines Vortrages kam Dr. Schubert schließlich auf den Denker Lucian Blaga zu sprechen.

Blaga promovierte 1920 mit einer in deutscher Sprache abgefassten Doktorarbeit an der Universität Wien. Die Dissertation trug den Titel: „*Kultur und Erkenntnis. Beiträge zur Erkenntnislehre vom kulturhistorischen Standpunkte.*“ Dr. Schubert hatte eine Kopie der Doktorarbeit angefertigt und sie dem Publikum präsentiert. In dieser Arbeit werden schon viele spätere Gedanken Blagas vorweggenommen.

Im weiteren Verlauf der Präsentation wies der Vortragende auf die Wichtigkeit hin, Blagas Philosophie viel mehr als bisher im deutschen Sprachraum ins Gespräch zu bringen, insofern sowohl seine Erkenntnistheorie als auch seine Metaphorologie Probleme behandeln, die nach wie vor auch in der westlichen Welt von höchster Aktualität sind. Schließlich nahm Dr. Schubert auch Bezug auf die Schwierigkeiten einer Übersetzung von Blagas Text „Die luziferische Erkenntnis“ und bedankte sich bei den Kollegen mit rumänischer Muttersprache (Univ. Doz. DDr. Mădălina Diaconu, Prof. Dr. Mircea Flonta, Dr. Andrei Todoca) für das gründliche Korrekturlesen.

Anschließend kam es zu einer lebhaften und interessanten Diskussion. Die Beiträge und Fragen der Diskussionsteilnehmer kreisten dabei um Blagas politische Ausrichtung, seine fast bis zum Verschwinden eingeschränkte Position in der Ära des Kommunismus, seine sehr durch die deutsche Sprache geprägte rumänische Schreibweise, sowie seine Bedeutung für die Linguistik aufgrund seiner Metapherntheorie. Überwiegend war die Auffassung, dass Blaga nicht mit politischen Maßstäben gemessen werden könne und die Einteilung in „links“ und „rechts“ in Bezug auf sein Werk inhaltslos sei.

Bezüglich seiner von der deutschen Sprache geprägten Ausdrucksweise kam der sicherlich plausible Hinweis, dass die Kultur Siebenbürgens für diese Zweisprachigkeit prädestiniert sei. Was die Metaphorik anbelangt, so wurde vom Vortragenden darauf hingewiesen, dass diese nicht nur für die Linguistik, sondern bei Blaga für das gesamte Kulturverständnis und daher auch für die Naturwissenschaft von Bedeutung ist, insofern auch diese von einem kulturellen Kontext abhängt.

TINERI DE CARE NE BUCURĂM

Mag. iur. Constantin Adrian NIȚU



Wie Hermann Hesse sagte „Man muss das Unmögliche versuchen, um das Mögliche zu erreichen.“

Den Grundstein meines bisherigen Erfolges, legten meine Eltern in den neunziger Jahren, als sie sich entschieden in Österreich zu bleiben. Es schien geradewegs unmöglich hier überleben zu können, wenn man bedenkt, dass man die deutsche Sprache in Rumänien gar nicht erlernt hatte und wir nicht mehr als zwei Reisekoffer mit uns trugen. Allen Widrigkeiten zum Trotz, die mit einem Umzug in ein fremdes Land verbunden sind, haben es meine Eltern dennoch geschafft, mir eine umfangreiche Ausbildung zu ermöglichen.

Nachdem ich die fünfjährige Höhere Technische Bundeslehranstalt für Nachrichtentechnik in Wien besucht und mit Matura abgeschlossen habe, durfte ich an der Alma Mater Rudolphina, der ältesten Universität im deutschsprachigen Raum, Internationale Betriebswirtschaft studieren. Nach meinem einjährigen Zivildienst, beschloss ich Rechtswissenschaften zu studieren und somit eine Brücke zwischen diesen für mich sehr interessanten Gebieten (Wirtschaft und Recht) zu schlagen. Obwohl das Studium der Rechtswissenschaften als eines der schwierigsten gilt, und einige mir davon abrieten, versuchte ich dennoch das (für manche) scheinbar Unmögliche.

Seit 2007 habe ich in der Rechtsabteilung einer Handelsfirma gearbeitet um so das an der Uni erlernte Rechtswissen auch festigen und in die Praxis umsetzen zu können.

Den Titel „Magister iuris“ verdanke ich vor allem Gott, meiner Ehefrau und unserer zweijährigen Tochter, die mir die notwendige Kraft und Motivation gegeben haben, sowie ganz besonders meinen Eltern und Schwiegereltern, ohne deren Hilfe und Unterstützung dieser Erfolg nicht möglich gewesen wäre.

Dr. Larissa-Margareta BĂTRÂNCEA



Este absolventă a Facultății de Științe Economice și Gestiunea Afacerilor (ca șefă de promoție cu media 10.00) și a Facultății de Matematică și Informatică, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, la nivel licență și master. A obținut titlul de doctor în economie în 2009 la aceeași universitate, cu o teză în domeniul teoriei jocurilor. Actualmente este lector universitar la Facultatea de Business, Universitatea

Babeș-Bolyai. Printre disciplinele predate se numără: Contabilitate financiară și managerială, Analiză financiară, Audit, Bilanț contabil, Teoria jocurilor în afaceri, Economie politică, Statistică.

A publicat 18 cărți și peste 60 de articole în țară și străinătate. A fost/este membră/coordonatoare a 12 proiecte de cercetare naționale și internaționale. A efectuat stagii de specializare și a susținut conferințe la universități din străinătate precum: Amsterdam, Barcelona, Berlin, Bologna, Bratislava, Brno, Colorado, Gödölö, Granada, Heidelberg, Marsilia, Montreux, Moscova, New York, Zlin, Viena, Wrocław. În anul 2007 a fost beneficiara unei burse de studiu Erasmus la Universitățile degli Studi di Brescia, Italia. În anul 2011 a obținut prin competiție națională o bursă postdoctorală din partea Academiei Române. Între anii 2008-2011 a fost profesor invitat la Universitățile degli Studi di Brescia, în vederea susținerii unor cursuri, seminarii și prelegeri. În 2010 și 2011 a fost profesor invitat în cadrul unei școli de vară internaționale organizate de către Universitățile degli Studi di Brescia și Universitatea de Vest din Timișoara.

A primit diverse distincții și premii, dintre care: Distincția pentru Debut Profesional în 2010 din partea Asociației Facultăților de Economie din România, Distincția „Profesor Bologna” acordată de Alianța Națională a Organizațiilor Studențești din România în 2011, Premiul Universității Babeș-Bolyai pentru Cercetare în 2011. În prezent desfășoară un stagiul postdoctoral la Universitatea din Viena în domeniul comportamentului fiscal. În plan extraprofesional, începând cu anul 2005 a coordonat activitatea Corului studentesc Ad Augusta împreună cu care a editat două CD-uri de colinzi și a organizat diferite evenimente caritabile. Este cunoscătoare la nivel avansat sau începător a limbilor: engleză, italiană, franceză, spaniolă, germană, chineză.

Dr. Ramona-Anca NICHITA

Este absolventă a Facultății de Business, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca la nivel licență (ca șefă de promoție cu media 9.74) și a Facultății de Științe Economice și Gestiunea Afacerilor, aceeași universitate, la nivel master. A fost olimpică națională la pedagogie și psihologie.



A obținut titlul de doctor în economie în 2012 la aceeași universitate, cu o teză în domeniul comportamentului fiscal. A seminarizat la disciplinele Finanțe publice, Analiză economico-financiară în limba română și engleză, Asigurări și Evaluarea Afacerilor la Universitatea Babeș-Bolyai. A publicat 5 cărți și peste 17 articole în țară și străinătate. A fost/este membră a 7 proiecte de cercetare naționale și internaționale. A efectuat stagii de specializare și a

susținut conferințe la universități din străinătate precum: Amsterdam, Bologna, Granada, Heidelberg, Montreux, Moscova, Zlin, Viena, Wrocław. Între anii 2009-2012 a fost beneficiara unei burse doctorale din partea Universității Babeș-Bolyai. Actualmente efectuează un stagiu de cercetare la Universitat Wien.

În plan extraprofesional s-a implicat în diverse proiecte caritabile. Este cunoscătoare la nivel avansat sau începător a limbilor: engleză, italiană, franceză, spaniolă, germană, chineză.

140.000 Besucher sahen Byzanz-Ausstellung auf der Schallaburg

Eine Erfolgsbilanz zogen die Veranstalter nach der am Sonntag zu Ende gegangenen Ausstellung „Das Goldene Byzanz & der Orient“ auf der Schallaburg im niederösterreichischen Mostviertel: Mit insgesamt 140.065 Besuchern wurde ein regelrechter Besucheransturm zu der Schau über die geschichtsträchtige Metropole am Bosphorus verzeichnet.



Die Ausstellung spannte einen Bogen von der Gründung Konstantinopels im Jahr 330 bis zur Eroberung der Stadt durch die Osmanen 1453 und zeigte auch die Wirkungsgeschichte des byzantinischen Reiches bis in die Gegenwart auf. Die rund 400 Exponate stammten aus zahlreichen europäischen Museen wie dem Benaki-Museum in Athen oder dem Archäologischen Institut und Museum in Sofia. Es wurde deutlich, wie sehr das Christentum fast alle Bereiche des byzantinischen Lebens durchdrang und wie sehr letztlich auch das orthodoxe

Christentum Europa prägte und immer noch prägt. Dementsprechend fanden sich unter den Besuchern auch hochrangige Vertreter der christlichen Kirchen ein, so der griechisch-orthodoxe Metropolit Arsenios (Kardamakis), der sich auf der Schallaburg laut eigener Aussage auf eine "Zeitreise zurück zu den Wurzeln des Christentums" begab, und der syrisch-orthodoxe Metropolit der Djazira, Mar Eustathios Matta Roham. Neben Bundespräsident Heinz Fischer umfasste die Liste der prominenten Besucher auch die bulgarische Vizepräsidentin Margarita Popova sowie diplomatische Vertreter Griechenlands und der Slowakei.

Kathpress, 05.11.12

VIATA LECTURII*

Cornel COTUȚIU

La cele două sintagme consacrate – viața literară și viața literaturii – aș vrea să le alătur „viața lecturii”.

Idee-a mi-a venit pe măsură ce citeam proaspătul roman al scriitoarei de la Chișinău, Valeria Florea-Dascăl: *A fi și a iubi* (Editura Pontos, 2012).

Cine este autoarea ?

Basarabeanca Valeria Florea-Dascăl, membră a Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, înainte de pensionare a lucrat la Televiziunea de Stat din Chișinău. Printre programele sale, ani de-a rândul a făcut furori serialul său „Schițele Valeriei Dascăl”.

Debutează în 2003 cu romanul *Brad frumos de amintiri*, căruia le urmează romanele *Desertul amar*, (2005), *Antisomn* (2005), *Iertarea în straie de ploaie* (2006), *Arde gheața de pe gură* (2009), *Femeia de picioarele bărbatului meu* (2010).

Ce este cu această carte *A fi și a iubi* ? :

Ar fi încadrabilă în specia romanului de confesiune, construit pe o înșiruire de scrisori și note de jurnal, acestea fiind un fel de piloni care susțin discursul narativ. Ceea ce amintește, inevitabil, de patul lui Procust sau Scrinul negru. Protagonista Flavia numește (cu un umor trist) notele de jurnal „letopiseț”. Prin ele, ea „își răscolea amintirile”, acestea fiind considerate „niște frunze de toamnă pălite de brumă”.

Este și motivul pentru care toată cartea se desfășoară printr-o obsedantă alternanță trecut-prezent, un fel de hărțuială psihică, parcă fără remediu...

Cine este Flavia? Ea este o făptură care se zbate - cu delicatețe, franchețe și onestitate - între două iubiri. Apoi, prin moartea celor doi, devine o ființă care vibrează sufletește între două morminte dar evitând sentimentalismul, romanța facilă. În cimitir aflându-se într-o zi, ea gândește că „Pământul îl stăpânesc vii. Morților le aparține cerul.”



Iată o carte de proză cu un final previzibil, dar care incită la lectură. Aceasta, deoarece cititorul simte nevoia de a acumula, date, fapte, mărturisiri care să-i îndeplinească nevoia de viață a lecturii.

În finalul cărții ești de acord cu ceea ce sugerează conjuncția și dintre cele două verbe ale titlului: iubirea potențează existența, este un corolar al ei. Titlul și cartea (desigur) sunt o replică la disjuncția shakespeariană: „A fi sau a nu fi”.

*Fragmentul preluat din ziarul Răsunetul, nr. 6154 din 26 octombrie 2012.

Duminică 25 noiembrie 2012 a avut loc, în sala parohială a Parohiei vineze, prezentarea cărții doamnei Valeria Florea-Dascăl. Autoarea a explicat actul creației literare și atingerea sufletelor umane prin puterea cuvântului. Cei prezenți au adresat întrebări și s-au bucurat de apariției celei de-a șaptele lucrări a distinsei slujitoare în templul cuvintelor.

ANUNȚURI:

Duminică și în sărbătorile bisericești: Sf. Liturghie se săvârșește începând cu ora 9,30.

Miercurea: Acatist, ora 18,00.

Vinerea: Acatist, ora 18,00.

Sâmbăta: Sf. Liturghie, ora 10,00 (Capelă) și Vecernia, ora 18,00.

Pentru Taina Mărturisirii sau pentru dialoguri duhovnicești sunteți așteptați înainte ori după sfintele slujbe sau la un alt termen anunțat.

În fiecare Duminică după Sf. Liturghie se desfășoară dialogul biblic.

Luni 24 dec. ora 18,00 Vecernie și Colinde.

Marți 25 dec. 2010, **CRĂCIUNUL.** La ora 9,30 Utrenia și Sf. Liturghie: concert de colinde, agapă.

Miercuri 26 dec. Soborul Maicii Domnului. La ora 9,30 Acatist și Sf. Liturghie.

Joi 27 dec. Sf. Arhidiacon Ștefan. La ora 9,30 Acatist și Sf. Liturghie.

Marți 1 ian. 2012, Tăierea Împrejur, Sf. Vasile și **Anul Nou.** La ora 10,00 Sf. Liturghie.



Duminică 6 ian. BOBOTEAZA. La ora 10,00 Sf. Liturghie și sfințirea apei.

Luni 7 ian. Sf. Ioan Botezătorul. La ora 9,30 Acatistul și Sf. Liturghie.

Începând cu **2 ianuarie 2012**, preoții slujitori vor merge pe la casele credincioșilor cu Botezul Domnului, pentru sfințirea locuințelor după următorul program:

2 ian. Sectorul 1, 2 (P. Dura) și 20 (P. Nuțu);

3 ian. Sectorul 21 (P. Nuțu) și 3, 4 (P. Dura);

4 ian. Sectorul 5, 6 (P. Dura) și 7, 8 (P. Nuțu);

5 ian. Sectorul 9, 13 (P. Nuțu) și 12, 14 (P. Dura);

6 ian. Sectorul 11 (P. Dura) și 10 (P. Nuțu);

6 ian. Wiener Neustadt (P. Moga);

7 ian. 15, 16, (P. Dura) și 18, 19 (P. Nuțu);

8 ian. Mödling (P. Nuțu); Sectorul 22 (P. Dura);

9 ian. Baden (P. Nuțu) și Sectorul 17 (P. Dura);

10 ian. 23 (P. Nuțu);

13 ian. Krems (P. Dura) și St.Pölten (P. Nuțu).

Pentru sfințirea caselor Vă rugăm să Vă anunțați fie direct la biserică la preotul slujitor de rând ori pr.dura@rumkirche.at sau la telefon: 533 03 29, 0699/173 787 74 ori pr.nutu@rumkirche.at; 0676/42 32 426, 533 79 63,

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus
RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos
Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161
Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at
Pr. Nicolae DURA Tel. 0699/17 37 87 74;
E-mail: pr.dura@rumkirche.at
Pr. Emanuel NUȚU Tel. 0676/42 32 426;
E-mail: pr.nutu@rumkirche.at
P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

Preoții slujitori, Consiliul și Comitetul parohial din Viena, Vă urează din tot sufletul:

Să petreceți Sărbătorile cu pace, bucurie și cu mult spor duhovnicesc !

La mulți, buni și fericiți ani!

DUMNEZEU SĂ BINECUVINTEZE CUNUNA ANULUI 2013!

Bankverbindung: Rumänisch-orthodoxe Kirche in Wien, Bank Austria-Creditanstalt, BLZ 12.000 Konto Nr. 032305955.00